

Damla'ya ve Tolga'ya...
Mert'e ve Sarp'a...

TOPAÇ GİBİ!

Ayak seslerine uyandı Cem. Merdivenlerden paldır küldür biri iniyordu. Korktu. Kim olabilirdi? Yatağında doğrulup oturdu. Kalbi küt küt atıyordu. Bileğindeki saatin ışık düğmesine dokundu: 3:13. Parmak uçlarına basarak koridora çıktı ve o anda da, ürkek bir sincap gibi donup kaldı. Alt kattan sesler geliyordu!

Babasını uyandırmak için yatak odasının kapısını hafifçe araladı. Annesi sola dönmüş uyuyordu. Üstündeki örtü yere kaymıştı. Babası yatakta yoktu. O da duyduğu sesin peşinden mi gitmişti?

Kapıyı yavaşça kapatıp merdivene yöneldi. Bahçedeki lambaların ışığı içeriye vuruyor, ama sahanlığı aydınlatamıyordu. Şimdi oradaydı; her şeyi olduğundan daha gizemli gösteren merdiven sahanlığında. Duvardaki maskların ürkütücü hatları belirgindi. Afrikalılar'ın yırtıcı hayvanlardan korunmak için yüzlerine taktıkları masklardı bunlar.

Cem koridor duvarında iri bir gölgenin hızla geçip kaybolduğunu gördü. Çabucak mutfağa girmişti.

Cem basamaklardan usulca indi. Duvara yaslanıp başını mutfağa doğru uzattı. Babası tezgâhla masanın arasındaydı ve birdenbire, ipinden kurtulmuş topaç gibi dönmeye başladı. Cem, bir yandan neler olduğunu anlamaya çalışıyor, bir yandan da babasının kaç defa döndüğünü sayıyordu. Üç, dört, beş ve yedinci turun yarısında, zınk diye durdu. Uykusunda mı geziyordu?

“Baba!” diye seslendi.

Ekrem oğlunu duymadı. Bahçeye açılan kapının yanındaki uzun saplı şemsiyeyi kaptı. Kılıçmış gibi havada savurmaya başladı. Görünmeyen düşmanlarıyla dövüşüyordu sanki.

Aklı karmakarışık olmuştu Cem’in. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Derin bir soluk aldı. Şaşkınlık, korku, panik, hepsi birden koca adamın üstüne çullanmıştı. O anda babasının gerçeğe her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunu anladı Cem.

ACI PATLIGAN

Gerçek, Hızır gibi yetişti. Koridorun ışıkları yandı. Cem’in yanı başında beliren annesi, “Neler oluyor burada?” diye haykırdı. Ambulans sireni kadar etkiliydi sesi. Gözleri yarı aralık, yüzüne düşen bir tutam saçı sinek kovalar gibi elinin tersiyle geriye attı. Ağzını kocaman açarak esnedikten sonra hemen toparlandı. Sabahlığını, kuşağını bağlayıp beline oturttu.

“Gecenin bu saatinde neden ayaklandınız böyle? Ekrem, bu ne hal?”

Ekrem kapı aralığında soluk soluğaydı. Kolunu pervaza dayamıştı. Ağzını açıp kapatıyor; ama bir türlü sesi çıkmıyordu. Sonunda konuşabildi; “Sus!” dedi kıvranarak. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Derin bir nefes alıp bıraktı, ama o da işe yararıya benzemiyordu. Daha da telaşlandı. Cem’le Mine’nin önüne geçip, bir yandan onları durdurmaya çalışıyor, bir yandan da elindeki şemsiyeyi sallıyordu.

“Yakalayacağım seni alçak hırsız!” diye bağırdı.

“Hırsız mı, nerde?”

“Baba...”

İşaretparmağını dudaklarına götürdü Ekrem. Te-laşla merdivenin ikinci basamağına çıktı. Şemsiyesini kontrolsüz savurunca, en alttaki maskı düşürdü. Mine hemen eğilip yerden aldı onu. Geniş alnından çene-sine kadar çatlayan maskın yüzünde bir hançer yara-sı açılmış gibiydi.

“Aa! Neler oluyor Ekrem?”

“Buradan ayrılmayın! Sizi koruyacağım. Hâlâ ev-de olabilirler.”

“Polisi arayalım baba!”

“Evet,” diye destekledi Mine, “bize zarar verebi-rlirler.” Sol kolunun altına maskı sıkıştırmış, sağ eliyle de Cem’in omuzunu kavramıştı.

“Sakin olun, bizimle bir işleri yok onların.”

“Onlar kim?” diye sordu Mine. Cem’den önce dav-ranmıştı. Aynı soruyu o da soracaktı.

İşaretparmağını yeniden dudaklarına götürdü Ek-rem. Fısıldadı: “Peşimden ayrılmayın!”

Öylesine inanarak söylemişti ki bunu, itiraz etme-den peşine düştüler. Cem, babasının arkasındaydı. Mi-ne’ye en arkadan, terliklerini sürüyerek girdi salona.

Koridordan süzülen ışık, salonun bir bölümünü aydınlatıyordu. Mine’nin çerçeveletip duvara astığı, kendi yapımı *Horoz Bayramı* tablosu korkunç görü-nüyordu. Ekrem, kalın perdeleri şemsiyenin ucuyla

yokladı. Koltukların arkasına, yemek masasının, hatta halıların altına bile baktı. Salonda kimse yoktu.

“Saçmalamayı bırak Ekrem,” dedi Mine, “evde hır-sız mırsız yok. Sana kaç kez akşamları o kadar çok ye-me dedim.”

“Of ya baba!” dedi Cem.

“Anlamıyorsunuz,” diye karşılık verdi Ekrem, “eve hırsız girdi diyorum size. Üstelik, bir kişi de değil.”

Mine, kucağında tuttuğu çatlamış maskı masanın üstüne koydu.

“Ne yani, onları bu şemsiyeyle mi korkutacaksın? Ver şunu, masklarımın başına yeni bir kaza gelmeden dolaba kaldırayım.”

“Kaza gelmiş bile,” dedi Ekrem. Şemsiyesine sım-sıkı sarıldı. Kaşlarını çatıp dişlerini sıkarak, “Zaman kaybediyorum, oyalamayın beni,” diye çıkıştı.

Koltuğa yığılırcasına oturdu Mine. Yüzüne dökü-len saçını geriye attı.

“Neler olduğunu anlatmazsan, şuradan şuraya git-meyeceğim Ekrem.”

“Tamam, söz, her şeyi anlatacağım. Ama önce bü-tün evi aramalı, iyice emin olmalıyım.”

Cem annesinin yanı başındaydı. Uykulu gözlerini avuçlarıyla ovuşturdu. Babasına boş boş bakıyordu.

Mine’nin saçı yine yüzüne döküldü. Elini sabahlı-gının cebine attı, çıkardığı lastikli tokayı bileğine ge-çirdi. Parmaklarıyla dağınık saçlarını tarayıp alelacele başının tepesinde atkuyruğu yaptı.

Cem'le Mine de çaresiz, odadan odaya Ekrem'in peşinde sürüklendiler. Bu tantananın sebebi her neyse, ikisinin de öğrenmeden uyumaya niyeti yoktu. Evde hiçbir eşya eksik değildi. Odalar olağan dağınıklı-ğında idi. Ev, gece nasıl bırakıldıysa öyleydi.

Bu sırada yeni günün ilk habercilerinin sesi duyuldu. Serçeler ötmeye başlamıştı. Perdeleri çekilmiş pencerelere gökyüzünün kızıl yansımaları vuruyordu artık. Bahçedeki lambalar sönmüştü. Ekrem bitkindi. Yüzü çökmüş, balmumu gibi sararmıştı.

"Kaçmışlar," dedi Ekrem. "Yapılabilecek bir şey yok artık. Gidip yatabilirsiniz."

"Peki, bir şey çalmışlar mı?" dedi Mine hafifçe gülümseyerek. "Gördüğüm kadarıyla, ortalıkta hırsızdan iz yok, her şey yerli yerinde."

"Yerli yerinde tabii, eşya çalmadılar ki."

Cem babasına bakakalmıştı. Ne anlatmaya çalışıyordu?

Mine ellerini çırptı. "Haydi bakalım... Şamata bitmiştir. Herkes yatağa, marş marş! Birkaç saatlik uykunun kimseye zararı olmaz."

"Uyku mu?" dedi Ekrem. "Uyku ha! Böyle bir gecede nasıl—"

"Ne gecesi Ekrem Bey?" diye atladı Mine. "Kuşlar çoktan uyanmış." Sabahlığının gevşeyen kuşağını yeniden sıkıca bağladı. Boyun kasları gerilmiş, başı aşağı yukarı sallanmaya başlamıştı. Kısılmış gözlerini Ekrem'e dikti.

"Daha işimiz bitmedi, konuşacağız seninle Ekrem Bey. Ama Cem'in acilen uyuması gerekiyor."

"Hayır," dedi Cem, ellerini beline koyarak, "bu haksızlık. Ben de bilmek istiyorum. Hem, uykum kaçtı benim."

Mine kararlıydı. Cem'in odasına dönmesini, babasının çılgın davranışlarını unutmamasını istiyordu. Bileğindeki saate baktı. Sırtını sıvazladı Cem'in.

"Asıl haksızlık, bu saatte ayakta olman şekerim. Şimdi herkes dooğru odasına."

Yaşanan patırtı yüzünden, sabaha karşı uykuya dalmak ve kısa süre sonra yeniden uyanmak hiç kolay değildi. Biraz daha yatakta kalmak için neler vermezdi Cem. Başucunda zır zır öten saati susturmuştu; ama gözünü kapatır kapatmaz, babasının mutfaktaki dönüşünü, şemsiyeyi havada savuruşunu görüyordu. Babasının yüzündeki ifadeye onlarca duygu oturtmaya çalıştı. Sonunda, o duygunun endişe olduğuna karar verdi. Bunun birçok nedeni olabilirdi. Aynı zamanda bir yazardı babası. Evine hırsız giren bir kahramanı anlatıyordu. Kendini olayın akışına kaptırmış, tasarladıklarının gerçek olduğunu sanmıştı. Ya da gerçekten olağandışı sesler duymuştur. Üstün hayal gücü, acil hırsız alarmı vermiştir ona. Belki de, annesinin dediği gibi, akşam yemeğini fazla kaçırmıştır. Ekrem Bey'in ne zaman ne yapacağını kim kestirebilir ki? O,